

gift, Sikkerhed og Nedrustning, som allerede findes i Pagten, og som dannede Grundlaget for Protokollen af 1924. Forslaget søger ikke at genoplive Protokollen. Denne sover, men dens Aand svæver over Forbundets Forhandlinger. De Hindringer, der bevirkede, at Protokollen ikke traadte i Kraft, er ikke forsvundne; men de grundlæggende Tanker har udviklet sig siden da. Voldgiftstraktaterne har vundet Terrain, et af de store Principer i 1924: at stille Krigen udenfor Loven, har ogsaa gjort Fremskridt og ligeledes Sikkerhedsspørgsmaalet. Mon man ikke kunde gaa videre end det polske Forslag ved ogsaa at forbyde de andre Krige, som endnu er tilladte i Pagten, og kun tillade Magtanvendelse ved Brud paa Forbundspagten.

Hr. *Paul-Boncour* (Frankrig) forsvarede den forberedende Nedrustningskommission imod de Angreb, der har været rettet imod den, og paaviste, at den er naaet til Forstaaelse paa mange vigtige Punkter. Hvad der imidlertid har hemmet Kommissionens Arbejder, er det Spørgsmaal, som man altid støder paa, naar man alvorligt drøfter Nedrustningsproblemet, nemlig Sikkerhedsspørgsmaalet. Man har for-gæves søgt at skyde dette til Side; men det er Sikkerhedsspørgsmaalet, der er Problemet's Kærnepunkt.

Man maa gaa til at erkende den Forbindelse, der er mellem Nedrustning og Sikkerhed. De tekniske Forberedelser kan nu betragtes som tilendebragte. Der skal nu fortsættes; men Vanskelighederne vil blive store, hvilket ogsaa fremgik af Udenrigsminister Chamberlains Tale i Forsamlingen. Man maa have Mod til at gaa til Kærnen i Problemet og sige, at Vanskelighederne ligger i, at der ikke findes en international Organisation, der kan garantere Sikkerheden.

Hr. *Nansen* (Norge) fremsatte under nærmere Motivering:

a) Forslag til en frivillig Overenskomst om obligatorisk Voldgift.

Dette Forslag gaar ud paa at vedtage en Konvention, som det skal være en frivillig Sag for Staterne at tiltræde, og som gaar ud paa, at alle ikke juridiske Konfliktsspørgsmaal mellem Staterne, som Folkeforbundsraadet har behandlet i Henhold til Pagtens Art. 15. uden at naa til en Beslutning, skal Staterne være forpligtet til at lade afgøre af en Voldgiftsdomstol, som Parterne selv vælger, eller — hvis de ikke har kunnet blive enige om Valget — som bliver valgt af Folkeforbundsraadet.

Hr. *Politis* (Grækenland) sluttede sig til den Anskuelse, at Tiden ikke var inde til at gøre store Skridt fremad til Sikring af Freden. Han omtalte forskellige Veje, ad hvilke man maaske kunde naa til større almen Sikkerhed,

og fremsatte i Forbindelse hermed forskellige Udtalelser om en Skærpelse af Solidaritetsbegrebet paa Neutralitetsrettens Bekostning i et saadant Omfang, at denne sidste syntes at maatte bortfalde; han forstod, at der var politiske og materielle Hindringer, som visse Regeringer ikke med deres bedste Villie kunde rydde af Vejen, og som hidrørte fra, at Protokollens Forpligtelser skulde være almindelige og uforanderlige, og at de skulde gælde for enhver Konflikt paa ethvert Sted paa Jorden. Hvis denne Forstaaelse er rigtig, maa den logiske Slutning være, at for at udjævne Mod-sætningerne maa man paa den ene Side ned-sætte Forpligtelsernes Niveau, og paa den anden Side acceptere disse mindre Forpligtelser. Man maatte indføre en Elasticitet i Anvendelsen af Sanktionerne og henføre denne til selve Protokollens Principper, altsaa indføre Forpligtelser af forskellige Grader, lige fra de svageste til de stærkeste, saaledes at hver Stat kunde vælge den Grad, den vilde gaa ind paa; der vilde dog alligevel blive en Solidaritet imellem dem, der paatog sig Forpligtelserne, hvilken Grad af disse, de end havde accepteret.

De herhenhørende nødvendige Studier kunde overdrages til den forberedende Nedrustningskommission, som ligeledes burde overtage det Arbejde at forberede Løsningen af Sikkerhedsproblemet, da dette var uløselig knyttet til Nedrustningen.

Lord *Onslow* (England) mente, at hans Regerings Hensigter var vel kendte. England var ikke i Stand til at gaa videre med Garantier end sket, og under disse Omstændigheder var den en Modstander af at genoptage Diskussionen om Protokollen, da en saadan kun vilde bringe beklagelige Resultater.

Grev *Bernstorff* (Tyskland) udtalte, at Tyskland vilde gaa med til enhver Maade at naa Nedrustning paa, blot den var effektiv. Men det vilde være ubeskedent af Tyskland, som venter paa, at de andre Lande skal nedruste, at ville sige, hvorledes de burde gøre dette. *Clemenceau's* Note af 16. Juni 1919 udtaler, at Tysklands Nedrustning er det første Skridt imod en almindelig Nedrustning, som er et af de bedste Midler til at forebygge Krig, og det er en af Folkeforbundets fornemste Pligter at tilvejebringe denne. Dette betyder Sikkerhed gennem Nedrustning. I 1926 erklærede Forsamlingen enstemmigt, at Sikkerhedstilstanden nu var tilstrækkelig til, at man kunde sammenkalde en forberedende Nedrustningskommission; det er derfor uforstaaeligt, at Sikkerheden nu ikke er tilstrækkelig til at gøre det første Skridt paa Vejen til Nedrustning. Den Følelse breder sig mere og mere, at man bruger Sikkerheden som Paaskud til ikke at nedruste; det maatte ikke være vanskeligt at reducere Rustningerne